

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1886.

**Gezond zijn willen allen; er wat voor doen willen sommigen;
en wat voor laten slechts enkelen.**

15 Oct. 1915.

No. 20

20e Jaargang.

DE WIJSGEERIGE BASIS VAN HET „MORMONISME”*)

Door Ouderling JAMES E. TALMAGE, van den Raad der Twaalven.

Sta mij toe te verklaren dat de uitdrukking „Mormonen” met hare onderscheidene afleidingen, geen deel is van den naam der kerk waarmede zij gewoonlijk wordt verbonden. Zij — de uitdrukking — werd voor 't eerst op de Kerk toegepast als een gemakkelijke en gepaste scheldnaam, en had betrekking op een vroegere uitgave, „Het Boek van Mormon” namelijk; de toepassing der benaming is nu zóó algemeen gangbaar, dat de Kerk en het volk zich gereedelijk daarbij laten noemen. De juiste omschrijving van de zoogenaamde „Mormoonsche” Kerk is: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De wijsbegeerte van haar godsdienstig stelsel wordt ten zeerste in haren naam uitgedrukt.

De filosofische fundatie van het „Mormonisme” is geconstrueerd op de volgende omschrijving van feiten en vooropstellingen:

1. Het eeuwig bestaan van een levend persoonlijk God; en het voortbestaan en den eeuwigen voortduur van het menschedom als Zijne letterlijke nakomelingschap.
2. Het brengen van den mensch op aarde als een belichaamde geest, om de

*) Dit zeer lezenswaardig betoog is door den schrijver uitgesproken geworden voor een congres van Godsdienstige Wijsgeeren, gehouden in verband met de Panama-Pacific Internationale Tentoonstelling, te San Francisco, Californië, welk congres gehouden werd op 29 Juli 1915, en volgende dagen.

Onder het opschrift „Een belangrijke Boodschap” schrijft de redactie van „Improvement Era”, waaruit wij het geheel hebben ontleend, eene aanbeveling betreffende dit betoog, en teekent daarbij aan hoe groot het verschil is geweest tusschen de belangstelling in deze lezing en die welke gehouden is geworden door Ouderling E. H. Roberts, op de Wereld Tentoonstelling te Chicago in 1893. Ouderling Roberts was het alstoen, van wege het vooroordeel, ternauwernood mogelijk een gehoor te vinden, terwijl daarentegen Apostel Talmage zich mocht verheugen in de nauwlettende belangstelling van al de aanwezigen op gezegd congres. Behalve het feit dat men Apostel Talmage een eerste plaats verleende onder hen die deelnamen aan het programma, betuigde men zich het eene eer te rekenen het zoogenaamde „Mormonisme” een der groote en levende godsdienstige bewegingen der wereld te kunnen noemen.

Wij eveneens bevelen het artikel ten zeerste in de belangstellende aandacht van onze lezers aan. De vertaling heeft ons veel vreugde en genoegen verschaft, aangezien het geheel te beschouwen is als een meesterwerk in duidelijkheid en eenvoud van uiteenzetting betreffende de vele en groote waarheden opgesloten in onzen godsdienst, die nimmer te veel en te nauwkeurig door ons kunnen worden bestudeerd.

- ondervindingen te ondergaan van een tusschentijdschen proefstaat.
3. De overtreding en de val van de eerste ouders van het geslacht, waardoor de mensch sterfelijk werd, of in andere woorden, gedoemd werd om door den dood eene scheiding te verduren van den geest en het lichaam.
 4. De bepaalde behoefte aan eenen Verlosser, bemachtigd om den dood te overkomen, en daarbij voorzienende in eene hereeniging van de geesten en lichamen van het menschdom, door een stoffelijke opstanding van dood tot onsterfelijkheid.
 5. Het daarstellen van een bepaald plan van zaligheid, door gehoorzaamheid waaraan de mensch vergiffenis van zijne zonden kan verkrijgen, en in staat worden gesteld om door heel de eeuwigheid heen voort te gaan, door middel van pogingen tot het verkrijgen van rechtvaardigheid.
 6. Het daarstellen van de Kerk van Jezus Christus in het „midden des tijds”, door de persoonlijke bediening en den verzoenenden dood van den voorverordineerden Verlosser en Zaligmaker van het menschdom, en de verkondiging van Zijn zaligend Evangelie door middel van het Heilig Priesterschap, gedurende het apostolische tijdperk en eenen zekeren tijd daarna.
 7. De algemeene „afval” van het Evangelie van Jezus Christus, waardoor de wereld degenereerde in eenen staat van algeheele afdwaling, en het Heilig Priesterschap ophield werkzaam bezig te zijn in de organisatiën der secten en kerken, aangesteld en voortgebracht door het gezag des menschen.
 8. De herstelling van het Evangelie in het tegenwoordige tijdperk, en de wederoprichting van de Kerk van Jezus Christus door middel van de uitstorting van het Heilig Priesterschap door goddelijke openbaring.
 9. De van hoogerhand ontvangen zending van de herstelde Kerk van Jezus Christus om het Evangelie te prediken, en in de verordeningen daarvan bedienend op te treden onder alle volkeren, de nabijzijnde komst voorbereidende van onzen Zaligmaker Jezus Christus, welke op aarde zal regeeren als Heer en Koning.

1. Als zijn voornaamste hoeksteen belijdt het „Mormonisme” het bestaan van den waren en levenden God; het Allerhoogste Wezen, naar wiens beeld en gelijkenis de mensch in het vleesch geschapen is.

Wij achten het redelijk te zijn, schriftuurlijk, en waar, dat des menschen periode van aardsch leven slechts een tusschenstation is in het algemeene plan van de vooruitgang der ziel; en dat de geboorte in geenen deele méér het begin kan worden geacht te zijn dan dat de dood het eindpunt is van het persoonlijk bestaan. God schiep alle dingen geestelijk alvorens zij vleeschelijk op aarde waren geschapen; en de geesten van alle menschen leefden als intelligente wezens, begiftigd met de bekwaamheid om te kiezen, en de rechten van den vrijen wil, alvorens zij in het vleesch geboren werden. Zij waren de geestelijke kinderen van God. Het was het oogmerk van hun goddelijken Vader om in een middel te voorzien waardoor zij geoefend en ontwikkeld konden worden, met gelegenheid om het kwade te ontmoeten, daartegen te strijden en dat te overwinnen, om alzoo sterkte, macht en bedrevenheid te erlangen, als middelen tot

verdere ontwikkeling gedurende de eeuwigheden der eindelooze toekomst. Tot dit doeleinde was de aarde geschapen, waarop, even als op andere werelden, geesten lichamen op zich konden nemen, levende in toebereiding als kandidaten voor een hooger en meer glorievolle toekomst.

Deze onbelichaamde geesten waren van varieerende hoedanigheden, sommigen hunner edel en groot, geschikt tot leiderschap en onderneming van de hoogste orde, anderen meer geschikt om volgelingen te zijn, maar allen aangedaan met capaciteiten om, wanneer zij wilden, voort te gaan in rechtvaardig succes.

Niemand die belijdt geloof in het Christendom te hebben kan, zich gelijk blijvend, de Heilige Schriften aanvaarden als echt, en het voorbestaan van den Christus ontkennen, of wel betwijfelen dat vóór de geboorte van den Heilige, als Maria's Kind, in Bethlehem van Judea, Hij bij den Vader had geleefd, als een onbelichaamde Geest, de eerstgeborene van des Vaders kinderen. Zoo ook leefden of leven de legerscharen van geesten die reeds op zich hebben genomen, of nog op zich zullen nemen, lichamen van vleesch en beenderen. Onderwijl Christus een mensch was onder de menschen, bevestigde Hij herhaaldelijk het feit van Zijn voorwereldlijk leven — dat Hij voortkwam van den Vader, en tot den Vader terug zou keeren na de voltooiing van Zijne zending in sterfelijkheid.

Johannes den Openbaarder werd in een visioen getoond sommige van de tooneelen die plaats hadden gegrepen in de wereld van onbelichaamde geesten even voor het begin der menschelijke geschiedenis. Hij zag de geesten die tegen God opstonden, onder het leiderschap van Lucifer, een zoon van den morgen, later bekend als Satan, de draak; en hij was getuige van den strijd tusschen deze rebelleerende opstandelingen, en het leger van getrouwe en gehoorzame geesten die strijd voerden onder de banier van Michael den aartsengel. Wij lezen: „En er werd krijg in den hemel: Michael en zijne engelen krijgden tegen den draak, en de draak krijgde ook en zijne engelen.” De overwinning was aan Michael en zijne legerscharen, die door hunne trouw en dapperheid hunnen titel handhaafden als overwinnaars in hunnen „eersten staat”, waarnaar verwezen wordt door Judas, terwijl Satan en zijne verleide volgelingen, welke „hun beginsel niet bewaard hebben”, nedergeworpen werden op aarde, en de duivel werd en zijne engelen, voor eeuwig ontstoken van de voorrechten van het sterfelijk bestaan met zijne mogelijkheden van eeuwige vooruitgang.

De oorzaak van den grooten voorwereldlijken „krijg in den hemel”, was de opstand van Lucifer, volgende op de verwerping van zijn plan, waarin was voorgesteld dat het menschedom bewaard zoude worden voor de gevaren en zonden van hunne toekomstige sterfelijkheid, niet door de verdiensten van strijd en pogingen tegen het kwade gericht,

maar door dwang. Satan zocht den vrijen wil des menschen te verwoesten; en in den vroegen raad van de engelen en de Goden werd hij in miscrediet gebracht; terwijl het aanbod van den Veel Geliefden Zoon, Jehova, nadien Jezus de Christus, om den vrijen wil des menschen in zijnen sterfelijken staat te verzekeren, en zich zelf te geven als een offerande tot verzoening voor de zonden van het geslacht, aangenomen werd, en tot grondslag gemaakt tot het plan van zaligheid.

De geesten die hunnen eersten staat behielden gingen voorwaarts naar den tweeden, of het sterfelijk bestaan, om verder getoetst en beproefd te worden daardoor, en om aan te toonen of zij de geboden welke de Heere hunne God hen geven zou, onderhouden wilden en in acht nemen, met de verzekering en belofte dat allen die de maat van hunnen tweeden staat vervulden, „glorie voor eeuwig op hunne hoofden zouden hebben toegevoegd.”

2. De vooruitgang van de geestes-kinderen van God, van hunnen eersten naar hunnen tweeden staat werd ingeleid bij de schepping van den mensch op aarde, waarbij de persoonlijke geest gekleed werd in een lichaam van vleesch en beenderen, bestaande uit de elementen der aarde, of, zooals geschreven staat in Genesis, gemaakt „uit het stof” der aarde. De wegen en middelen waardoor deze schepping werd gewrocht dienen in dit opzicht niet bijzonder ter zake. De geest van den eersten mensch, Adam, was getabernakeld in een lichaam van aardsch materiaal; en zijne herinnering aan een vroeger bestaan en aan zijne vroegere plaats onder de onbelichaamden werd opgeschort, zoo dat een dikke sluier van vergeten viel tusschen zijn aardsche leven en het verleden. Man en vrouw werden aldus bewoners der aarde, en ontvingen van hunnen Schepper macht en heerschappij over alle minderwaardige scheppingen.

Hen werden wetten en geboden gegeven, met vrijdom van handeling en wil van keuze. Tot op zekere hoogte werden zij aan zich zelven overgelaten om het goede of het kwade te verkiezen, om gehoorzaam dan wel ongehoorzaam te zijn aan de wetten hun tweeden staat, of belichaamden toestand, beheerschende. Ondervindingen, onbekend in den voorstaat, hoopten zich op op de eerste ouders van het geslacht in hunnen veranderden toestand en nieuwe omgeving; en zij waren onderworpen aan beproeving en moeite. Zoodanig was het oogmerk van hun bestaan op aarde. Voor hen zoowel als voor hun ongeteld nageslacht — het gansche menschedom — is dit tegenwoordige leven een verbindende schakel, een tusschen- en proefstaat, de eeuwigheid van het verleden vereenigende met die der toekomst. Wij, het menschelijk huisgezin, letterlijk de zonen en dochters van goddelijke Ouders, het geestelijk nageslacht van God onzen Eeuwigen Vader, en van onze goddelijke Moeder, zijn voor eenen tijd weg van huis, studeerende

en werkende als leerlingen overeenkomstig den vorm ingeschreven in de Hoogeschool der Sterfelijkheid, eervol eindexamen van welke groote instelling beteekent een verheven en vergrootte sfeer van werkzaamheden en pogingen aan de andere zijde.

3. Overwegenswaardig belangrijk onder de geboden gegeven tot de ouders van het geslacht in Eden was, dat hun verboden was het eten van voedsel ongeschikt voor hunnen toestand. Het natuurlijke en onontkoombare resultaat van ongehoorzaamheid in deze bijzondere zaak was hun voorgesteld als eene straf — dat, zouden zij in hunne lichamen opnemen de bijzondere substantiën der aarde vervat in het voedsel waartegen zij hoogernstig waren gewaarschuwd, zij zekerlijk sterven zouden. Waar is het evenwel ook dat zij niet falen konden om door overtreding van dit beperkend voorschrift ervaring en kennis te erlangen; en het verboden voedsel wordt uitdrukkelijk aangeduid als de vrucht „van den boom der kennis des goeds en des kwaads.”

Zij waren het gebod van God ongehoorzaam, en aldus ontstond de Val des Menschen. De lichamen van beiden, vrouw en man welke, toen zij geschapen werden, volmaakt waren in vorm en functie, geraakten nu gedegenereerd, onderworpen aan lichamelijke pijnen en zwakheden, waaraan het vleesch sedert dien onderworpen is gebleven, en bekwamen voorwerpen van eventueele ontbinding of dood.

De aarts-verleider, door wiens drogredenen, halve waarheden en beruchte valschheden, Eva bedrogen werd, was niemand anders dan Satan, of Lucifer, die rebelleerende en gevallen „zoon van den morgen”, wiens voorstel, omvattende de vernietiging van 's menschen vrijheid, in den raad der hemelen verworpen was geworden, en die „naar de aarde was nedergeworpen”, hij en alle zijne engelen, als onbelichaamde geesten, gedoemd om geen vleesch, als hun eigen, op zich te mogen nemen. Als een daad van duivelsche weerwraak, zijne verwerping volgende, zijn nederlaag hem toegebracht door Michael en zijne engelen, en zijne onteerende verdrijving uit den hemel, smeedde Satan plannen om de lichamen te verwoesten waarin de getrouwe geesten — die hunnen eersten staat hadden gehouden — geboren zouden worden; en zijne verleiding van Eva was slechts een eerste schrede op den weg van dat duivelsche schema.

Dood is tot eene algemeene erfenis geworden; hij mag zijn slachtoffer opeischen in zijne kindsheid of jeugd, in den bloeitijd des levens, of zijne aanspraken mogen worden uitgesteld tot de sneeuw des ouderdoms zich vergaderd heeft op het grijze hoofd; hij mag komen als het gevolg van een ongeluk, of van ziekte, door geweld, of zooals wij zeggen, door natuurlijke oorzaken, komen evenwel moet hij, zooals Satan zeer wel weet; en in deze kennis bestaat zijn tegenwoordige, schoon tijdelijke, triumf. De oogmerken van God evenwel

zoals die altijd zijn geweest, en altijd zijn zullen, zijn van oneindig meerdere waarde, en staan oneindig hooger dan de diepzinnigste ontwerpen van menschen of duivels; en tegen de Satanische kuiperij, om den dood onontkoombaar te maken, voortdurend en alles beheerschend, was reeds voorzien alvorens de eerste mensch geschapen werd in het vleesch. De verzoening, gewrocht te worden door Jezus Christus, was verordineerd om den dood te overwinnen, om in een middel te voorzien strekkende als losgeld uit de macht van Satan.

4. Uit wat gezegd is geworden blijkt duidelijk dat het „Mormonisme” het schriftuurlijk verslag aanvaardt van de schepping van den mensch, en dat van den val. Wij beschouwen den val als een proces van vleeschelijke ontaarding, waardoor het lichaam van den mensch zijne macht verloor kwalen en dood te weerstaan, en dat, met de zonde, de dood zijne intrede deed in de wereld. Wij houden het er voor dat de val door God voorzien was, en door goddelijke wijsheid verkeerd in een middel waardoor Zijne belichaamde kinderen onderworpen zouden worden aan de van te voren daargestelde proef en toetssteen, waardoor de weg tot vooruitgang, anders onmogelijk, voor hen geopend zoude worden.

Laat evenwel niet worden verondersteld dat het feit van Gods voorkennis, met betrekking tot datgene wat geschieden zou onder eenige gegeven omstandigheden, eene bepaalde oorzaak is dat zulks geschieden moest. Almachtig schoon Hij is, staat Hij veel toe dat in tegenstrijd is met Zijnen wil. Wij kunnen niet gelooven dat ondeugd en misdaad, onrechtvaardigheid, en onoprechte overheersching van den zwakke door den sterke, de onderdrukking der armen door den rijke, bestaat in overeenstemming met den wil en de besluiten van God. Het is niet Zijn plan noch wensch dat een enkele ziel verloren zou gaan; integendeel, het is en was Zijn werk en heerlijkheid „om het eeuwige leven en de onsterfelijkheid des menschen tot stand te brengen.” Zoo eveneens is het niet Gods doeleinde om den vrijen wil van Zijne kinderen te belemmeren, veel minder nog te niet te doen, zelfs schoon deze kinderen hun goddelijk geboorterecht van vrijheid om het kwade te bewerken, en de verdoemenis hunner ziel, — oonteeren.

Alvorens de mensch geschapen was in het vleesch, voorzag de Eeuwige Vader dat in de school des levens sommigen Zijner kinderen succes zouden hebben, en anderen zouden falen; sommigen zouden getrouw zijn en anderen valsch; sommigen zouden verkiezen het pad van rechtvaardigheid te betreden, wijl anderen den weg tot verwoesting zouden volgen. Verder voorzag Hij dat de dood zijne intrede in de wereld zou doen, en dat het bezit van lichamen door Zijne kinderen, van slechts korten persoonlijken duur zou zijn. Hij zag dat Zijne geboden niet gehoorzaamd zouden worden, en Zijne wetten

overtreden; en dat de mensch, van Zijne tegenwoordigheid afgescheiden en aan zich zelve overgelaten, eerder naar beneden zou zinken dan omhoog zou stijgen, eerder achter- dan vooruit zou gaan, en voor de hemelen verloren zou raken. Het was noodzakelijk dat in een middel tot redding en verlossing werd voorzien, waardoor het dwalende menschedom zich mocht kunnen verbeteren, en door overeenstemming met de daargestelde wet, de zaligheid mocht kunnen verkrijgen en eventueele verhooging in de eeuwige werelden. De macht van den dood diende te worden overkomen, zoo dat, schoon de menschen noodzakelijk zouden moeten sterven, zij opnieuw zouden leven, hunne geesten bekleed met onsterfelijke lichamen, waarover de dood niet opnieuw zoude kunnen heerschen.

Ofschoon de overtreding van Adam erkennende als eene gebeurtenis waardoor heel het geslacht gebracht is geworden onder de straf des doods, houden wij het er toch voor dat niemand dan Adam alleen verantwoordelijk zal worden gehouden voor zijne ongehoorzaamheid. Het is waar, de straf als een gevolg van die overtreding, betreft alle vleesch, heel de aarde en alle elementen daarvan; maar in den grooten afrekeningsdag, welken de menschen het oordeel noemen, zullen de omgeving en de bepalende omstandigheden waaronder elke ziel heeft geleefd, de voorsprong in den wedloop van den sterfelijken strijd en poging, op de juiste wijze in acht worden genomen. „Daarom, gelijk door éenen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzoo de dood tot alle menschen doorgegaan is in welken allen gezondigd hebben. * * * Zoo dan, gelijk door eene misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door eene rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens.” (Rom. 5: 12, 18.)

Wij erkennen dat de mensch eene bepaalde behoefte heeft aan eenen Verlosser, want door eigen pogen alleen is hij volkomen onbekwaam zich op te heffen van het lagere tot het hoogere plan. Evenals levenlooze minerale deeltjes alleen vereenzelvigd kunnen worden met de weefsels van planten wanneer de plant zich buigt naar de lagere wereld, en door zijn eigen levensproces de mineraal tot zijne hoogte opheft, of zooals plantaardige zelfstandigheid ingeweven kan worden in het lichaam van een dier, alleen als het schepsel bij de uitoefening van zijn eigen levens-functiën het plantaardige met zich vereenzelvigt, zoo ook kan de mensch van zijn gevallen aardschen staat, gekenmerkt door menschelijke zwakheden, lichamelijke broosheden, en eene voortdurende neiging om in het moeras der zonde te zinken, alleen verheven worden als eene macht boven die der menscheijkheid, zich nederbuigt en hem helpt zich te verheffen. Wij belijden als een fundamenteel beginsel van Christelijke wijsbegeerte de Verzoening gewrocht door Jezus Christus; en wij aanvaarden in hare

letterlijke eenvoud de schriftuurlijke leerstelling daarvan. Door de Verzoening zijn de banden des doods verbroken, en is een weg bereid voor de tenietdoening van de gevolgen der persoonlijke zonde. Wij belijden dat Jezus Christus de eene en het eenige Wezen was, geschikt om den Zaligmaker en den Verlosser der wereld te worden, om de volgende redenen:

(1) Hij is de eenige zondeloze mensch die ooit de aarde heeft betreden.

(2) Hij is de Eeniggeborene van den Eeuwigen Vader in het vleesch, en daardoor het eenige Wezen op aarde geboren, de hoedanigheden en machten van Godheid en menschdom beide, in hunne volheid bezittende.

(3) Hij is de Eene die gekozen is geworden in den eersten en vroegsten raad der Goden, en tot dezen dienst voorverordineerd.

Geen ander mensch heeft zonder zonde geleefd en is daardoor geheel vrij van de heerschappij van Satan. Jezus Christus was het eenige Wezen niet onderworpen aan den dood, de natuurlijke belooning der zonde. Christus' zondeloosheid maakte Hem verkiesbaar als het voorwerp der verzoenende offerande waardoor bevrediging gedaan konde worden voor de zonden van alle menschen.

Geen ander mensch had de macht bezeten den dood te kunnen opschorten, en alleen dan te sterven als hij wilde. Wij aanvaarden in hunne letterlijkheid en eenvoud de schriftuurlijke verklaringen er op betrekking hebbende dat Jezus Christus in zichzelf macht bezat over den dood. „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf,” lezen wij (Joh. 5 : 26); en wederom: „Daarom heeft mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat ik het wederom neme. Niemand neemt het van Mij, maar ik leg het van Mijzelf af; Ik heb macht het af te leggen, en heb macht het wederom te nemen. (Joh. 10 : 17, 18.)

Deze volstrekt eenige hoedanigheid was de natuurlijke erfenis van Jezus de Christus; Hij zijnde, in Zijn belichaamden staat, de Zoon van eene sterfelijke moeder en van een onsterfelijken Heer. Geen sterfelijk mensch was Zijn vader. Van Maria erfde Hij de eigenschappen van een sterfelijk wezen, in zich sluitende de hoedanigheid om te sterven; van Zijn onsterfelijken Vader ontleende Hij de macht om onbepaald en oneindig in het vleesch te leven, voor den dood onaanstbaar, tenzij Hij er zich vrijwillig aan onderwierp. Geen ander wezen is op aarde geboren geworden zoodanig een ambt bekleedende van vooropgestelde aanstelling en voorverordineering om zijn leven neer te leggen als een bevredigende verzoening voor het geslacht. Een voorname plaats bekleedende in de leeringen van Jezus Christus in den loop van Zijne aardsche bediening, was de telkens herhaalde belijdenis dat Hij van den hemel nedergekomen was niet om Zijnen eigenen wil te doen, maar den wil van Hem door wien Hij gezonden was.

(Wordt vervolgd).

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

HET VOORBESTAAN, (Bijbelsche bewijzen.)

Een der leerstukken van het zoogenaamde „Mormonisme” is dat heel het menschdom reeds een bestaan heeft gehad alvorens het tot deze aarde kwam. Niet dat de geesten tezamen deel uitmaakten van de een of ander onbegrijpelijke volume van stof, en die geesten zich pas in het vleesch alhier hebben ontwikkeld tot onderscheiden persoonlijkheden, maar door de leerstellingen der Kerk van Jezus Christus wordt verkondigd dat elke geest, alvorens hij in het vleesch geboren werd, een zelfstandig en bewust bestaan leidde.

Wij staan in dit leerstuk niet gansch en al alleen. Hoewel de zoogenaamde Christenheid, over het geheel genomen, niet het minst van zoodanige leer weten wil, toch zijn er andere secten, zich meestal bewegende op datgene wat door de erkende Christen-bijbelgeloovers, „de rand van het Christendom” wordt genoemd, die eveneens gelooven dat het bestaan door ons hier geleid, niet het eerste bestaan is van de menschen. Evenwel hunne opvattingen aangaande het voorbestaan en die van ons, verschillen nog hemelsbreed. Het is ons tegenwoordig doel niet uiteen te zetten waarin dat verschil bestaat, en waar daarentegen punten van overeenkomst in voorstelling worden gevonden, maar wij hadden ons voorgesteld iets te zeggen aangaande de bewijzen die in den bijbel worden gevonden om de geloovers in dat goddelijke boek te overtuigen van de waarheid ook van deze omlinjingen.

Gereedelijk wordt door onze tegenstanders toegestemd dat Christus, de Zoon van God, alvorens Hij op de wereld kwam, een voorbestaan heeft gehad. Dat Hij leefde aler Hij tot Zijne zending in nederigheid te vervullen, geroepen werd. Zegt hij niet in Joh. 16:28, „Ik ben van den Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot den Vader?” In het volgende hoofdstuk bidt Hij tot den Vader, en zegt, „En nu verheerlijk Mij, Gij Vader! bij U zelve, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.” Evenwel, zooals wij zeiden, het behoeft geen verder betoog dat Christus een voorbestaan had, aangezien gereedelijk wordt toegestemd dat Hij, de Zoon van God, leefde met den Vader in heerlijkheid, eer de wereld was. En toch, beschouwd in verband met de wijze van zien die door ons wordt gehuldigd aangaande de persoon van Christus, is het feit, zoo duidelijk in den bijbel omschreven, dat Christus was, éér de wereld geschapen was, een sterk getuigenis ervan dat ook wij, de wezens op aarde, een deel hadden in dat bestaan. Stem-

men wij gaarne toe dat Christus was van koninklijken bloede, dat Hij namelijk de Zoon was van den Vader in het vleesch gekomen, Hij zelf getuigt van Zijn leven dat Hij onze oudste broeder is, en dat Hij zijnen broederen, dat wil dus zeggen: van hetzelfde huisgezin, van dezelfde familie, en bovenal van denzelfden Vader, in alles gelijk was geworden, uitgenomen de zonde. Erkennende dat er verschil bestaat in verwantschap tusschen den Zoon en de zonen en dochteren van God, thans op aarde, zoo is die verwantschap enkel te zoeken in het feit dat het, behoudens het voortbrengen vanden geest van Christus, ook de Vader was die Zijn vleesch genereerde op aarde, wat bij de andere menschen natuurlijk niet het geval is. De eeuwigheid van Zijn bestaan onderscheidt zich echter van de eeuwigheid van ons bestaan alleen hierdoor, dat Hij de eerstgeborene was, en dat Zijnen geest de meest volmaakte was in het voorbestaan waar wij allen tegenwoordig waren, en onze toestemming gaven dat Christus de verzoening der toekomst op zich zoude nemen.

Laten wij eens zien of dit te bewijzen valt met de Schriften van alouds. Wij gaan voorbij het negatieve bewijs neergelegd in Genesis 1 : 26—31, alwaar ons de schepping van den mensch wordt verhaald, terwijl dit verhaal nogmaals wordt gegeven in het 2de hoofdstuk van 't zelfde boek. Sommigen onzer hebben gemeend hierin de geestelijke, en de vleeschelijke schepping te moeten onderscheiden, zijnde de geestelijke schepping eerst, waardoor dan het bewijs zoude zijn geleverd dat de mensch reeds had bestaan alvorens zijn vleesch op aarde werd voortgebracht. Ons heeft dit bewijs altoos wat zwak geleken, aangezien vrijwel zeker is kunnen worden aangetoond dat de twee hoofdstukken bij ons bekend als Genesis 1 en 2, deelen zijn van twee afzonderlijke werken, waarin hetzelfde feit in verschillende bewoordingen is opgeteekend geworden.

Het 38ste hoofdstuk evenwel van Job, den geduldigen lijder van het Oude Testament, geeft ons een zeer vaststaand bewijs van het bestaan van wezens vóór de geboorte in het vleesch. De korte inhoud van hetgeen daar wordt medegedeeld in dat hoofdstuk is als volgt God verschijnt aan Job en, bestraffende zijne onwetende vermetelheid, beveelt hem op zijne vragen te antwoorden. Hij — de Heer — toont Job, hoe groot Zijne majesteit is door hem de werken der schepping, onderhouding en regeering aller dingen te toonen, om al zoo Job tot ootmoed en ware bekentenis van zijne gebreken te brengen.

De werken der majesteit des Heeren bestaan natuurlijk in de grootscheit der voortgebrachte dingen, en op ironischen toon vraagt de Heer hem waar hij — Job — was toen al deze dingen geschieden, en of hij in staat zou zijn dit alles te kunnen begrijpen. Hoewel de Heer zegt, in het 21ste vers. „Gij waart toen geboren, en uwe dagen zijn vele in getal,” zoo toch is het voorzichtig met deze uitspraak niet al te hard als bewijsgrond weg te loopen, aangezien we alle redenen

hebben om te vermoeden dat de Heer hier nog steeds bezig is Zijn, zoogezegd ironischen, toon te bezigen, Job aan willende toonen dat, hoewel hij geboren was, heel deze handelingen voor hem bedekt waren gebleven, en in elk geval thans door een sluier der vergetelheid aan zijne herinnering was onttrokken geworden.

Vers 7 evenwel is zuiver geschiedkundig. Daar is van ironie geen sprake. In dat vers worden door den Heer twee feiten opgesomd. „Toen de morgensterren te zamen vrolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten.” Orthodoxe theologie geeft als exegese voor die „morgensterren” en de „kinderen Gods,” als meening te kennen dat dit engelen waren. Waarom juist engelen? Omdat zij van het vooropgesteld standpunt uitgaat dat er anders geene wezens hebben kunnen zijn. Volgens hare dogmata bestaat er slechts één God. Menschen waren er nog niet. Engelen evenwel waren geschapen. Bijgevolg, de morgensterren en de kinderen Gods hebben niet anders dan engelen kunnen zijn. Door de leer der Kerk wordt dit echter niet onderstreept. Lezen wij in verband met die uitdrukking des Heeren daar in Job 38, het 5 de vers van het eerste hoofdstuk van Jeremia, alwaar het zegt: „Eer ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een' profeet gesteld,” dan krijgen we een denkbeeld wat de Heer bedoeld kan hebben als Hij tot Job spreekt van de „kinderen Gods” die hebben gejuicht toen de aarde op hare grondvesten nederzank. Jeremia was een van die kinderen. Een van hen die uitverkoren waren eenmaal dien nieuwen aardbol te bewonen, om daar eene zending te vervullen.

„Er was nu een dag, als de kinderen Gods kwamen, om zich voor den Heer te stellen, dat de Satan ook in het midden van hen kwam,” zoo wordt ons in datzelfde boek van Job herhaaldelijk verteld, en de apostel Petrus vertelt ons in veel latere dagen, (1 Petr. 5:8) dat de duivel omgaat als een brieschende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden. Ook onder die kinderen van God, verkeerende in hunnen eersten staat, voor een deel reeds toen onderworpen aan de aanslagen van Satan, ging de Satan om, en vertoonde zich, al naar gelang de omstandigheden zich voordeden, op een of andere wijze welke hem het gemakkelijkste zou vallen zijne prooi te bemachtigen. Dat er een voldoende aantal kinderen van God gebleven zijn om den Satan te bevechten onder aanvoering van Michael den aartsengel, wordt ons verhaald in Openbaring 12:7—9, waardoor ontstond dat Hij — de Vader — ons uitverkoren heeft in Hem — Christus, — voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde. „Hij die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in zichzelf, naar het welbehagen van Zijnen wil.” (Efeze 1:4,5.)

Die Godskinderen nu waren het welken leefden voor de wereld er

nog was. Die geboren waren en gekoesterd in den schoot der liefde, aleer er nog sprake was van uitzending naar andere oorden. Die kinderen nu hebben ook toen reeds leed en vreugde gekend, en zijn ook toen reeds, hoewel op gansch andere wijze als nu, met gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid in aanraking gekomen, zoodat ze zich een standplaats konden verdienen, welke standplaats hun lot in de toekomstige wereld zou bepalen. Het idee daarvan was zeer verbreid onder het geloovige Jodendom in de dagen van Christus, want bij zekere gelegenheid, toen de Heer de oogen opende van eenen blindgeborene, vroegen zij den Meester wie er gezondigd had, hij — de blindgeborene namelijk — of zijne ouders, wat oorzaak geworden was dat hij blind werd geboren. Jezus, ofschoon niet rechtstreeks op deze vraag antwoordende, deelde hun mede dat noch hij, noch zijne ouders dienaangaande overtredingen hadden bedreven, wat deze misgeboorte tengevolge had gehad, maar dat dit was geschied opdat de heerlijkheid des Heeren geopenbaard zoude worden. De bewijsgrond zit hem bij dit verhaal, ons opgeteekend in Johannes 9, dan ook niet in het antwoord van den Zaligmaker, maar veeleer in de vraag door de discipelen geuit, aangezien daarin duidelijk ligt opgesloten het geloof aan de mogelijkheid dat iemand in staat zou kunnen zijn vóór zijne geboorte te zondigen.

God, zoo hebben wij aan de hand van een der bijbeluitspraken gezegd, is onze Vader. De Vader van onze geesten, waartoe al die geesten hebben weder te keeren wanneer hunne proeftijd op aarde is afgeloopen. Niet enkel de Vader van ons in den afgetrokken zin, zoo als zoo menigmaal door het huidige Christendom voorgesteld, maar de Vader in werkelijkheid, waaraan wij het bestaan der eeuwigheid van onzen geest hebben te danken. Leert ons de Zaligmaker dit zelve niet op hoogheilige wijze, wanneer Hij ons leert te bidden, door den grooten Eeuwigen Heer aan te spreken met het woord „Onze Vader”? „Onze Vader die in de hemelen zijt.” In onderscheiding van onze vaders die op aarde zijn. Tusschen de verwantschap van Christus met den Vader en die van ons met Hem, bestaat er slechts dit verschil dat de Eeuwige God niet alleen, zooals bij ons, de Vader was van den geest van den Zaligmaker, maar eveneens dat Hij de Vader, de Verwekker, de Genereerder was, ook van zijn vleesch, wat natuurlijk bij menschen op aarde niet het geval is.

En zoo hebben wij eene gansche reeks van bewijzen geput uit den bijbel, om aan te toonen dat de geesten des menschen afkomstig waren van den Eeuwigen Vader daarboven, en dat, evenals de daargesteller van die geesten in het verleden reeds eeuwig was, zooals Hij in de toekomst eeuwig zal zijn, zoo ook de geesten door Hem voortgebracht, in de toekomst niet alleen eeuwig zijn zullen en eeuwig een bewust bestaan zullen leiden, maar dat in het verleden ook reeds waren.

VERSLAG VAN DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

Behoorende bij het verslag van de conferentie der hoofdafdeeling te Arnhem, dient mede melding te worden gemaakt van eene priestervergadering gehouden op Zaterdag 2 October l.l. in de zaal Walstraat 6.

Een aangename geest was aldaar tegenwoordig, en nadat elk der aanwezige ouderlingen enkele woorden had ten beste gegeven, waarin uitdrukking werd geschonken aan de gevoelens die allen bezielde, werd door Pres. Le Grand Richards eene toespraak gehouden waarin zóó duidelijk de inspiratie van 's Heeren geest doorstraalde, dat een ieder der aanwezigen zich na afloop versterkt en opgebouwd gevoelde, met nieuwe krachten aangedaan om het werk in 's Heeren wijngaard voort te zetten.

De priestervergadering werd gehouden van 11—2 uur.

De volgende dag, Zondag, was aangewezen om de gebruikelijke openbare samenkomsten te houden, welke alle drie geleid werden door Conferentie-president Leslie T. Foy. Niet alleen waren al de zendelingen, werkzaam in de Nederlandsche zending, aanwezig, maar eveneens was voor deze gelegenheid overgekomen het Amsterdamsche zangkoor, dat door roerend schoone muziek, onder de bewame leiding van den directeur Br. v. d. Meer, zeer zeker zijne taak ten volle vervulde.

Nadat openingsgebed was uitgesproken geworden door Zending-president Le Grand Richards, voorafgegaan door een zangstuk van het koor, bovenaangehaald, werd, nadat nogmaals een zeer schoon lied ten beste was gegeven, het eerst het woord verleend aan Ouderling J. A. Butterworth. Voor evenwel Ouderling Butterworth het spreekgestoelte beklom, werd eerst een welkomstwoord uitgesproken door den leider, Pres. Foy, waarin hij zijne blijdschap uitdrukte onder zoo gunstige omstandigheden hier te mogen vergaderen.

Ouderling Butterworth had tot onderwerp gekozen: de toestanden bestaande in Utah, vergeleken met datgene wat over het algemeen de wereld daarvan denkt. waaruit voor de zooveelste maal bleek hoe volkomen het volk der Heiligen der Laatste Dagen misbegrepen wordt en misverstaan.

Ouderling W. B. Hanks, de tweede spreker, had de afval die zich al spoedig na het verscheiden van Christus openbaarde, tot onderwerp. Uit een en ander bleek hoe na verloop van eeuwen het noodig werd dat er van de oorspronkelijke beginselen eene herstelling kwam, welker herstelling wij uitgezonden zijn te prediken.

Een aanwezig vriend uit Amsterdam vergastte de aanwezigen op een overschoon solo op de viool.

Ouderling J. E. Adams, daarna het woord gegeven, besprak het feit dat het geloof in een persoonlijk God noodig was tot een waar en goed begrip van Zijne liefde jegens Zijne kinderen.

Ouderling B. Postma, conferentiepresident van Rotterdam, verklaarde in 't kort dat de ten grondslag liggende beginselen van de „Mormoonsche” belijdenis, geloof zijn in God den Vader, schepper van hemel en aarde, en in Jezus Christus Zijnen Zoon, den Zaligmaker van het menschedom, alsmede de organisatie van de Kerk door goddelijke openbaring. Eveneens werd door hem toegevoegd dat een algemeen onderzoek van het „Mormonisme” alle vooroordeel zou doen verdwijnen.

Nadat het koor een loflied tot slot had gezongen, werd het dankgebed uitgesproken bij monde van Ouderling William Dalebout.

De namiddagvergadering, gehouden in het gewone vergaderlokaal Walstraat 6, — de morgenvergadering was gehouden in de benedenzaal van het Loge-gebouw in de Rijnstraat, — begon om half drie, en werd, na koorgezang, met gebed geopend door broeder Sniijders van Amsterdam. Nadat nogmaals door het koor was gezongen geworden, werd het Heilig Avondmaal bediend.

Ouderling P. L. Nebeker, van de Amsterdamsche Conferentie, en gestationeerd in Utrecht, voerde eenige oogenblikken het woord, naar aanleiding van een klein verhaaltje, getiteld: „De Mormonen hebben nergens vrienden.” Hoewel — zoo spreker — wij allicht geene vrienden mogen hebben in de wereld, zoo toch hebben wij, bij getrouwheid aan de voorschriften van onzen heiligen godsdienst, een vriend in den hemel welke ons autoriteit en gezag heeft opgedragen om in Zijnen heiligen naam te handelen.

Ouderling J. J. van Langeveld, juist het zendingsveld binnengetreden, drukte zijne dankbaarheid uit dat het evangelie des lichts tot hem gekomen was, en dat hij waardig geacht was geworden een zendingeling te zijn. Hij gaf een sterk getuigenis van het bestaan van God, en van de voortkoming van Zijn evangelie in deze de laatste dagen.

Wederom zong het Amsterdamsche zangkoor een lied.

Ouderling B. Anderson, gestationeerd in Leeuwarden, verwees naar de verschillende bedelingen van het evangelie, en legde den nadruk er op dat deze de bedeling is van de volheid der tijden, wanneer alle profetiën der schriften, tot heden nog niet in vervulling gekomen, zullen worden vervuld.

Pres. W. B. Murray van Amsterdam, zeide dat de zending van den mensch op aarde is: om wederom geboren te worden, op te groeien in goedheid, gehoorzaamheid en liefde, tot elkeen in waarheid een kind van Christus is geworden.

De bijeenkomst werd gesloten door algemeen gezang van koor en vergaderden, terwijl de dankzegging uitgesproken werd door broeder A. Mooy van Zwolle.

De avondvergadering werd weder gehouden in de zaal van het Loge-gebouw in de Rijnstraat, alwaar zich om zes uur een beduidend

aantal leden en vreemdelingen hadden verzameld, om zich tot luisteren te zetten.

Na gezang van het koor werd gebed uitgesproken door broeder van Os van Amsterdam, waarna een Engelsch lied werd aangeheven door het zangkoor.

Pres. Leslie T. Foy was de eerste spreker. Hoewel de dingen die ons opwekken om bevooroordeeld te zijn, en een en ander in een bespottelijk daglicht te stellen het eerst opwelen, zoo toch zal bij grooter en dieper onderzoek de schoonheid blijken van elke instelling en elke verordening van het evangelie gepredikt door de „Mormonen”. Eerst allicht vellen wij een hard oordeel waarop zeer zeker later teruggekomen wordt. Evenwel zien wij toe dat dat terugkomen daarop niet „te laat” geschiedt.

Pres. William Dalebout van de Groninger Conferentie, zeide dat de Heer het menschdom gezondend had om op de oppervlakte van heel de aarde te wonen. Het evangelie is niet alleen geweest voor het kleine getal van uitverkoren Israëlieten, maar eveneens voor het volk dat gelijktijdig leefde op het westelijk vasteland, alsmede dat de beloften gegeven aan Jozef van ouds, vervuld zijn geworden, getuige het verslag ons overgeleverd in het Boek van Mormon.

Een trio werd op overschoone wijze ten gehoor gebracht door de dames v. d. Meer, Romkema en Wilijn.

Ouderling B. Tiemersma, assistent-redacteur van „De Ster” was de volgende spreker. De organisatie door God opgericht moet noodwendig meer volmaakt zijn dan elke organisatie door de menschen daargesteld. Alle waarheden voortgebracht onder goddelijke inspiratie zijn grooter, veelomvattender en zuiverder dan die door de menschen zijn gezegd geworden. Zoo eveneens is elk leven, wat geleid wordt in overeenstemming met de goddelijke voorschriften, reiner en beter dan elk ander leven. Het meerderwaardig begrip van het leven op aarde geeft den Heiligen eene betere gelegenheid om de toekomstige zaligheid te erlangen.

President Le Grand Richards was de laatste spreker. Uit het gesprokene worden eenige gevolgtrekkingen gemaakt. Meer profetieën zijn er in den bijbel die betrekking hebben op de herstelling van het evangelie dan er zijn aangaande Christus. De Christenen over het algemeen echter bemoeien zich niet met onvervulde profetie. Door Christus werd gezegd dat Zijn koninkrijk niet van deze wereld was, hoewel Hij eenmaal Koning van allen zijn zal. Overall echter waar Satan de gelegenheid ziet, tracht hij het Godswerk te verwoesten. Besluit zijne rede met een krachtig en schoon getuigenis van de waarheid der beginselen door het „Mormonisme” gepredikt. Nadat het koor een slotzang had gezongen, werd het dankgebed uitgesproken door Ouderling J. E. Adams.

De conferentie was een groot succes. Heiligen en vrienden beiden hadden een zeer genotvollen dag, en in het bijzonder komt een woord van waardeerenden dank toe aan het Amsterdamsche zangkoor dat, en bloc, zoo gewillig was uit de hoofdstad over te komen en de conferentie in Arnhem met zoo schoone zang en muziek te vereeren.

J. A. BUTTERWORTH, Sect.

LASTEN DRAGEN.

Ge kent de legende van 't vogelenheir?
 Het was zonder vleugels geschapen
 Zij hadden twee pootjes om te gaan
 En 't snaveltje was hun wapen.

Op een mooien dag roept de lieve Heer
 Het vogelengeslacht eens te samen
 En legt op elks schouder een lastje neêr
 En de vogelkens zeiden: „Amen”.

Want ze wisten dat God die zoo wijs is en goed,
 Weet waarom Hij ons lasten laat dragen,
 Dus namen ze stil hunne pakjes maar op,
 En vertrokken er meê zonder klagen.

Zij droegen hun kruisjes heel moedig, en zie,
 Met den dag werden lichter hun zorgen,
 Want ze merkten opeens . . . in elk pakje had God,
 Een vleugelenpaartje verborgen.

Nu konden ze loopen en vliegen meteen,
 Dat heeft m' een gejubel gegeven!
 En ze zongen zoo blijde: „zoo doet steeds de Heer”,
 In de lasten verbergt Hij een zegen.

Ach vogeltjes, 'k heb ook lasten heel zwaar,
 Die mij vaak in 't leven geworden.
 Maar 'k wil die ook dragen heel stil . . . met Gods hulp
 Tot de lasten mij vleugeltjes worden.

B.

C. O.—Sch.

Uit „Z o n n e w e n d e.”

INHOUD:

De wijsgeerige basis van het „Mormonisme” . . . Blz. 305		Verslag van de Arnhem- sche Conferentie . . . Blz. 317
Het voorbestaan . . . „ 313		Lasten dragen . . . „ 320

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B.
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending,
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.